Ч. 104. Середа 12 (25 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Вісти з Ватикану. — Болгарский князь а султан. — Російско-японьска війна.)

Вельми характеристичну статию помістила ческа ґазета „Budivoj“ про політичну ситуацию. Зміст сеї статиї можна уважати за інтересний і для руских політиків, котрі люблять брати собі Чехів за взорець і в дечім їх наслідувати. Згадана ґазета каже: „Єствоване народу дасть ся забезпечити лиш пильною, витревалою працею. Але обструкция то неґация праці. Нам кажуть нераз: Коли могли Німці і Мадяри через обструкцию дійти до своєї цїли, то можемо і ми Чехи. Ба, коли — —. Таже то певна річ, що Німці не побідили обструкциєю, лиш що високі круги войскові і бюрократия рішила їх борбу; для Мадярів побідило їх правительство, котре само було переняте їх духом. Таких користних условій ми не маємо; нам брак самосьвідомої і впливової бюрократиї, нам брак войскових кругів повних симпатиї для ческого народу і нам брак що найменше безпартийного правительства. Та й наше славянолюбство нїчого нам не помагає. Найрозумнїйшу політику зі всїх славяньских народів роблять Поляки. Они еґоїсти, але їм веде ся добре, они не оглядають ся на прочих Славян, їх засадою єсть: близша сорочка як кожух. Поляки то політичні крамарі, політичні жиди, але й мають користь з того, а ми, Чехи, що маємо з нашого „висшого становища“, на котрім хочемо заєдно стояти? Упадок, політичне і економічне банкроцтво, а се послїдне єсть більше болюче як перше. Треба отже зірвати з політикою чувств а вести політику тверезо обраховуючого розуму, треба взяти ся до польскої політики, котра щось приносить, а дотеперішну молодоческу політику, котра все лиш програвала, закопати глубоко в землю, щоби она вже не побачила божого сьвіта“.

Зірване дипльоматичних зносин межи Франциєю а Ватиканом, поминувши вже ватиканьский протест, має ще слїдуючу історию: Французкий посол при Ватиканї Нісар пішов був дня 20 с. м. до кардинала Меррі дель Валь і спитав его, чи то правда, що в нотї висланій до французкого правительства єсть пропущений уступ, котрий знаходить ся в нотах висланих до инших держав. Кардинал відповів, що так єсть, що той уступ, в котрім говорить ся про відкликане нунция, пропущено умисно в нотї висланій до Франциї, бо він мав би супротив Франциї инше значінє, як має супротив других держав, і міг би набрати вигляду обиди, чого апостольский престол не хотїв. — В нотах до держав має той уступ бути упімненем, що на случай гостини католицкого володїтеля в Римі відкликано би нунция при его дворі. Тоді держави не могли би покликувати ся на то, що нунций мимо гостини президента Любета остав ся в Парижи, бо нунций Льоренцеллї лиш із специяльних причин не покинув своєї резиденциї. На то відповів Нісар, що як раз той уступ, поміщений в нотах до иньших держав, обиджає Францию, тим більше, що ноти передано з тим змістом другим державам без відомости Франциї. — Як вже звістно, посол Нісар виїхав з Риму, але мимо того дипльоматичних зносин не зірвано і вісти, що Франция перестає бути католицкою, суть неправдиві.

З Константинополя доносять, що там дуже раді би видїти болгарского князя в гостинї у султана і в тій цїли роблять всїлякі можливі заходи а подорож париского амбасадора Мунїна-паші стояла також в звязи з тими заходами. Султан хотїв би показати всему магометаньскому сьвітови, що болгарский князь, вдячний за реформи в Македонії, приїхав зложити ему подяку. Ся гостина могла би дуже вплинути як на самих магометан так і на Македонцїв, котрі видїли би, що болгарский князь признає всю заслугу султанови і его правительству. Кн. Фердинанд однакож не має охоти їхати до Константинополя і робити Порті

---

8)

Японія і Японцї.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Про ґейші говорять богато злого: В її тїни, кажуть, ходить бог бідности або иньшими словами она зводить людий на біду і нужду, она руйнує молодїж, нищить майно і родинне щастє. Любов єсть для неї лиш жерелом, з котрого дурниста дозволяє їй черпати, она богатїє коштом людий, котрим гріб копає. Тота небезпечна лицемірниця висисає свою жертву до послїдної каплї крови, она стає ся ненаситною володїтелькою, котра не знає милосердия. Але чи то все правда? Не зовсїм. Ґейша єсть лиш тим, чим її зробили люди, що з любови і молодости роблять собі забавку а не хотять за то брати одвічальности на себе. Длятого научила ся она грати не лиш в кен, але й серцем. Але на сїм несовершеннім сьвітї єсть якесь вічне правило, котре дозволяє чоловікови безкарно всяку гру з ввимкою лиш трох а то гру з житем, любовію і смертию. Ті три гри задержали боги для себе, бо нїхто не може їх вивчити ся, не зводячи нещастя на себе. Длятого то доводить до згуби, коли хтось зачне з ґейшою грати в иньшу гру як в кен або ґо (японьскі шахи).

Ґейши розпочинають свою кариєру яко невільницї. Бідні родителї продають маленьку хорошу дївчинку за контрактом, так що той, хто її купує, має право жадати, щоби она служила ему через 18, 20 а навіть і 25 лїт. Таку дївчину живлять добре, убирають і виховують в домі, де мешкають лиш самі ґейши. Під строгим надзором минають тут її дитинячі лїта. Єї учать правил етики, ґрациї і товариской красномовности, она учить ся що дня танцювати і сьпівати множество всїляких пісень; її вивчують всїх родів гри, звичаїв на пирах і весїлях та штуки убирати ся ґустовно і уміти подобати ся. Природну її даровитість стають ся як найстараннїйше піддержувати і розвивати. Пізнїйше учить ся она грати на всїляких інструментах: насамперед на малім бубнї подібнім до піскового годинника („тоудзумі“), з котрого, хто не уміє, не годен видобути нїякого голосу; відтак слїдує самісен, на котрім грають за помочию торки з черепашини або слоневої кости (зробленої в видї розрізаної і з одним довшим кінцем обручки, котру закладають на великий палець, подібно як у нас подібну торку або плектрон при грі на цитрі). Коли вже має 8 або 9 лїт, виступає перший раз на пирах і тоді з неї така хорошенька мала ляльочка, яку собі можна подумати, але вже тоді уміє наповнити нашу чарку за одним нахиленем фляшки рівно з берегом з такою зручностию, що не переллє анї одної капельки.

Але по сїм слїдує мука в її вихованю. Голос у неї може й досить гнучкий, але ще не має такої сили, як би потреба. Длятого мусить она серед найстуденїйших зимових ночий лїзти на дах хити і там сьпівати і грати, аж кров їй пускає ся з тоненьких пальчиків і голос завмирає в горлї. Наслїдком того єсть пожадана сильна перестуда. Через якийсь час може она лиш шептати, але відтак вертає голос назад і набирає вже сили. Тепер вже кінчить ся її виховане на публичну сьпівачку і таночницю.

Дійшовши до того, виступає она вже з 12 або 13 роком насамперед в товариствах. Коли хорша і вручна, то за нею рвуть ся і она дістає за годину по 20 до 25 сен (46 до 57 сотиків). Аж тепер зачинає підприємець відбивати собі на ній свої видатки на час і труди науки та на одїж. Ще через богато лїт іде все, що она заробить, до его кишенї. Законно не сьміє она нїчого мати свого власного, навіть і одїж на ній то не її власність, а підприємець хиба лиш дуже рідко коли покаже ся великодушним.

З 17 до 18 роком житя має она вже славу артистки. Она була вже на сотках всїляких пирів і знає з виду всїх визначнїйших людий в своїм містї, знає характер многих з них та історию кождої родини. Єї житє розвивало ся в нічній порі і хиба лиш рідко коли або таки й нїколи не видїла, як сонце всходить, від коли она стала ґейшою. Научила ся пити вино, але при тім і не стратити нїколи ясної голови, не їсти нїчого через 7 до 8 годин а мимо того не стратити гумору. Мала вже очевидно богато любовників. Єсть до якогось степеня дружною для кождого; але передовсїм

прислугу а тим самим годити ся з теперішним станом в Македонії.

З поля росийско-японьскої війни нема нині ніяких важнійших вістий, бо все очевидно лагодить ся до великого рішаючого атаку. Японці спинили ся в поході, бо очевидно передні їх відділи відсунули ся за далеко від своєї стратеґічної основи а войска довгими і далекими маршами послабли. Росияни користають з сеї нагоди і займають знову позициї, з котрих вже були уступили. З Нючвану доносять, що значний відділ российскої артилериї і піхоти обсадив вчера знову се місто. Друга армія японьска посуває ся поволи наперед в сторони Нючвану і Хайчену. В послідних днях вела ся, видко, досить велика борба о місто Сіняи, але з обох сторін доносять майже рівночасно о викиненю противника з сеї позициї, отже годі знати, по чиїй стороні правда.

Новинки.

Львів дня 24-го мая 1904.

— **Надзвичайні загальні збори руского товариства педаґоґічного** відбудуть ся у Львові дня 11 червня с. р. о 5-тій годині вечером в комнатах товариства (пл. Стрілецка ч. 6) з слідуючим порядком денним: 1) зміна статута; 2) внесеня і інтерпеляциї членів. Так як до провосильности ухвал Загальних Зборів вимагає ся комплету що найменше 30 членів, проте просить Видїл о як найчисленнійшу участь, тим більше, що перша точка сих зборів є надзвичайно важна, бо вяже ся тїсно з дальшим розвитком товариства. — Окремих запрошень не висилає ся.

— **Видїл Товариства „Союз співацких і музичних товариств у Львові“** подає отсим до відомости, що дня 6 лат. червня с. р. о 6-тій годині вечером відбудуть ся в комнатах Товариства (ул. Трибунальска ч. 6, I.) звичайні загальні збори з отсим порядком дневним: 1) Звіт видїлу. 2) Уділене абсолюториї уступаючому видїлови за минулий рік адміністрацийний. 3) Вибір нового видїлу і комисиї ревізийної. 4) Внесеня і інтерпеляциї. — В разї недостаточного комплету членів відбудуть ся того-ж дня о 7-ій годинї вечер при якім-небудь комплетї нові загальні збори з незміненим порядком дневним.

— **Руский театр** кінчить свої гостинні виступи в Сяноцї в понеділок дня 23 с. м. представленем опери Масканього „Cavalleria rusticana“ і комедиї в 2 діях „Заручини по смерти“ і виїзджає відтак на одномісячний побут до Ярослава. Репертуар руского театру в Ярославі такий: четвер, 26 V. „Свати Мусія“ водевіль в 3 діях Кропивницкого; субота, 28 V. „Дон Цезар“ оперета в 3 діях Делїнґера; неділя, 29 V. „В народї“ конкурсова драма в 5 діях Стешенка; понеділок, 30 V. „Перехитрили“ комедия в 3 діях Кропивницкого; вівторок, 31 V. „Весїля при ліхтарнях“ оперета Офенбаха; середа, 1 VI. „Ямарі,“ оперета в 3 діях Целера. Дальший репертуар слїдує. Саля в товаристві „Gwiazda.“ Білети в розпродажи в цукорни п. Гемиля. Абонамент на 6 вистав 20 корон. Початок точно о годині 8 в вечер.

— **Чотирнайцять трупів в рові.** З Палермо на Сицилії телеґрафують: Недалеко Палермо найдено в послїдних днях в рові чотирнайцять трупів. Слїдство виказало, що то трупи членів одної богатої родини, котру пірвали в р. 1885 розбишаки і вирізали.

— **Банкротство каси.** В Празї збанкротовало товариство задаткове урядників приватних. То товариство, що удержувало склеп при площи сьв. Вячеслава, мало 8000 корон коренного капіталу, а позаяк порука була обмежена, то члени мають заплатити лише 1600 корон. Вкладки виносять 90.000 корон. Недавно Банк народний ческий перевів против того товариства екзекуцию з причини довгу в квотї 11.000 корон. Тепер ріжні фірми зголосили ся по свої належитости, а коли їх не одержали, зробили донесене до прокураториї.

— **Убийство.** З Дрогобича пишуть: Звістний на дрогобицкім предмістю Задвірне забияка і галабурдник Михайло Вотраль, прозиваний Тромич, напав дня 12 с. м. в Сільци коло Дрогобича на тамошного господаря Юрка Мандзяка і ударив его два рази в голову сокирою, а коли Мандзяк упав на землю, поправив ще два рази сокирою в плечи. Мандзяк погиб на місци, а злочинець утік до Дрогобича, де его поліция арештувала і відставила до суду.

— **Незвичайне самоубийство.** На Воли коло Порохника — як пишуть до „Діла“ — відобрав собі в суботу дня 21 с. м. в полудне жите Вацлав Лащиньский, управитель фабрики гидравлічного вапна ґр. Шембекової. Лащиньский не покінчивши обіду, встав від стола, пішов до лїса, віддаленого кільометер від хати, і динамітовим патроном вложеним в уста застрілив ся. Голову і кацелюх розірвало на дрібні куспики а з дерев на простор 20 метрів квадратових облетіло все листе і вкрило нещасливого. Причиною самоубийства було, як здогадують ся, родинне непорозуміне.

— **Учинок божевільного.** В місточку Пістини допустив ся убийства власної дитини тамошний гончар, А. Спольницкий. Коли недавно привела его жінка на сьвіт дитину і лежала ще хора, Спольницкий виніс незамітно дитину з хати і напхав їй повні уста шмат. Дитина удушилась і тоді заніс він її на цвинтар, де закопав до гори ногами. По двох тиждням доперва удалось відкрити злочин і арештовано виновника, котрий вже від довшого часу проявляв божевілє. Навіть себе хотів позбавити житя через підрізане бритвою, та тільки лїкарскій штуцї удалось его уратувати. Случаї божевіля і убийств в тій місцевости і в околичних досить часті.

— **Дирекция „Труда“** оповіщує: Постанови, на основі котрих Жіноча Спілка промислова „Труд“ у Львові приймає учениць. I. До відділу торговельного приймає ся учениць на чотирольтну науку, а то: перший рік на власнім удержаню учениці, в другім році платить товариство на удержане учениці по 4 К, в третім по 10 К, а в четвертім році науки по 20 К місячно. — При тім відділї має бути на третім і на четвертім році науки отворений курс бухгальтериї подвійної, науки рахунковости, товарознавства, кореспонденциї, німецкого язика і каліґрафії. — II. Доробітебіля на трилїтну науку, а то на услівях: перший рік на власнім удержаню учениці, в другім році платить товарство „Труд“ на удержане учениці по 5, а в третім по 6 К місячно. Плян науки: Вишивки, коронкарство, гафт білий і машиновий, шитє біля і рисунки.

научила ся вихісновувати свою красу на власну корисгь. Її надія опирає ся на тім, що знайде якогось „покровителя“, котрий схоче і зможе єї викупити, але той покровитель готов опісля покликати ся на будгайску науку о глупоті любови і непостійности людских відносин та зробити їй прикру несподіванку. На сій точці єї кариери даймо ліпше ґейши спокій; єї пізнїйша історія стає ся аж надто легко дуже невідрадна, хиба що она може закінчить своє житє ще в молодих лїтах.

V.

Нікко, сьвяте місто Японців і его сьвятині. — Віра Японців. — Як молять ся Японці. — Міяношіта і „велике пекло“. — Японьскі купелї.

На 140 кільометрів від Токіо на північ під горами лежить сьвяте місто Японців, Нікко, що значить „блеск сонця“, славне місце упокою могучих шоґунів Ієясу і Ісміцу, де природа і штука сполучили ся разом, щоби се місто зробити найзамітнїйшим в цілій Японії. У Японців єсть приповідка: Не бачивши Нікко, не кажи „Кекко!“ (Японьске слово „кекко“ значить „чудовокрасний“).

Ціла Японія єсть повна сьвятинь і божків, але в Нікко безперечно їх найбільше. Та не лиш то, в Нікко можна побачити найкрасші, найчудовійші сьвятині, але тут ще й природа представляє таку красу, яку годі описати. Всюди, де лиш оком глянути, видко зелені вершки гір, що підносять ся аж до хмар, гірскі бистриці котять свої могучі води і нїби з лютости, що їм якісь скали заступають дорогу, пінять ся і розбризкують ся серед страшенного шуму. А відтак водоспади! Нїгде в сьвіті нема тілько водоспадів при купі як коло Нікко. Леди що прошумів десь далеко один водоспад, як вже чути гук і шум другого. Але найдивнійший зі всїх то безперечно водоспад саме коло гірского озера Чіненці. Тут не видко ані ріки, ані якогось хоч би потока; видко лиш стрімку голу скалу а з тої скали спадає вода, мов би бухала з якогось укритого жерела і щезає опісля так само загадочно в безодни якоїсь глубокої дебри. Мимо того, що весна добігала вже до кінця, скали тої дебри були ще всї покриті снїгом, бо проміне сонця тут лиш рідко заходить і длятого в сих сторонах буває майже вічна тїнь.

В однім із того числа красних парків стоїть тут величезна статуа Будги з бронзу — діло штуки, яке варто побачити, бо другого такого нема нїгде в сьвіті. При входї до сего парку знаходить ся таблиця з написею в анґлїйскій мові, котра зі взгляду на Европейців, які сюди часто заходять і легковажать собі сьвятість сего місця, остерїгає слїдуючими словами: „Чужинче, якої би ти й не був віри, не забувай, коли увійдеш на се місце, що земля, на котрій стоїш, усьвячена богослуженем від віків!“

Статуа Будги, котру вилито в 1250 р., удержана добре ще й нинї. Она єсть в середині порожна і представляє азийского законоучителя, котрого тепер уважають за божка, сидячого на земли на відповіднім підвисшеню. Спокійно мирний вираз справдї красного лица того божка з'образає гадку совершенного спокою і поборення всяких пристрастий — остаточну ціль будгайскої науки, яку кождий чоловік повинен старати ся осягнути. Статуа єсть 80 стіп висока а в обемі має 98 стіп. Лице має 8 і пів стопи, око 4 стопи, ухо 6 і пів, ніс 3 і три четверти, а обем великого пальця три стопи. Із сих чисел можна вже уявити собі тоті величезні пропорциї статуи і зміркувати, яка то велика була штука вилити з бронзу так величезну фіґуру. В середині статуи суть сходи, котрими можна вийти аж до голови, де знаходить ся мала сьвятиня.

Через пишні рівненькі алеї, котрі творять величезні столїтні дерева, іде ся відтак до инших сьвятинь і виходить ся до них по масивних, що найменше на 50 стіп широких сходах, звідки має ся так красний вид довкола, що чоловік попрадї аж стовпіє: понад собою видить блискучо мерехкотячі сьвятині, а довкола себе грубезні темні дерева кріптомерії, що все разом робить очаровуюче враженя. Я видів — каже Майшке Сміт — та подивляв окраси і архітектуру соборних церков европейских, мошей Ґіндів та сьвятині Хінціз, але нігде не відчував я того, що в сьвятині в Нікко: близости якогось божества... Нехай собі Японці будуть в наших очах поганами; але одно єсть річ певна: они ставлять свої сьвятині і своїх богів так, що чоловік хоч би й не красою людскої роботи, то все таки величавостию, таїнственностию в природі буває змушений до побожних гадок.

Коли сьвятиня Ієясу була скінчена, то Японців взяв ся такий подив свого діла, що в них аж настала обава, що они могли би чудом людского діла викликати завість богів і они уставили длятого один із стовпів (его називають „стовпом щастя“) умисно до гори ногами, щоби сьвятиня мала бодай одну хибу і не називала ся совершенним ділом.

Щоби зайти до тої сьвятині, мусимо здоймити черевики, а відтак убрати грубі сині панчохи, котрі в тій цїли приніс нам з собою наш провідник. Зараз при самім входї видимо „сьвятого коня“, котрий робить службу при всїляких релїгійних торжествах. Він не віднача ся нічим від звичайного білого кучика; єсть лиш страшенно грубий а то має ось в чім свою причину: богомольці, що сюди заходять, можуть за кілька монет малої вартости купити бобу і погодувати ним коня, а що в сьвятині завсїгди повно богомольців, то кінь їсть від рана до вечера.

За науку крою, котра уділювана буде ученицям по укінченю третого року науки, платить ся осібно. З науки німецкого язика, рахунковости і каліґрафії уділюваної на курсі відділу купецкого, можуть користати учениці відділу шитя біля. III. До робітень суконь приймає ся учениць на трилітну науку на услівях як під II. Плян науки: рукавові, спідничарка і станичарки. — IV. До відділу мод приймає ся учениць на дволітну науку безплатну. — Плян науки: підшиванє і викінчуванє капелюхів, виготовленє фасонів з дроту і мерлї, подрібні роботи, як виконуванє листків, кокард, цьвітів з ґази, аксамиту і т. п., вироби джетові, чипочки, капушки, ковніри театральні, боа і всякі вироби з ґази, шитє фасонів з соломки, зіставлюванє капелюхів з матерії і самостійне виконуванє цілости робіт моднярских. — Від учениці жадає ся укінченя що найменше тринацятого року житя і укінченя четвертої кляси шкіл народних; з висшою школою мають першеньство. — Зголошеня приймає ся тілько в товаристві родичів взглядно опікунів, при чім належить предложити метрику і сьвідоцтво шкільне. - Таксу за впис до канцелярії і оплати до каси хорих покривають родичі (опікуни) учениць. — Нині є дирекция в можности приняти: до відділу торговельного 2, до шитя суконь 6, до біля 12, до мод 4 учениці.

† **Померли:** О. Станислав Новосад, греко-кат. парох в Підгайцях, дня 21 с. м. в 57-ім році житя, а в 32-ім сьвященьства; — Николай Рачиньский, народний учитель в Річици, равского повіта, дня 4 с. м., в 92-ім році житя, а 37-ім учительства.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 мая с. р. отворено знов на тогорічний сезон т. є. до кінця вересня с. р. експозитуру і ладівню ц. к. зелїзниць державних в місцевости Бад Ґаштайн. Рівночасно привернено перевіз осіб і пакунків фірами поміж стациєю Ленд Ґаштайн а місцевостю Гоф і Бад-Ґаштайн.

Телеґрами.

Відень 24 мая. Посол Клєвайн виступив з німецкої партиї народної.

Льондон 24 мая. „Daily Chronicle" доносить з Токіо, що при затоненю японьских кораблїв „Йошіно" і „Гацузе" згинуло всїх разом, офіцирів і вояків, 900 мужа.

Льондон 24 мая. Хінцї з місцевости Тузан доносять, що 2000 Росиян обсадило знову Сінян.

Льондон 24 мая. Бюро Райтера доносить, що Росияни самі висадили у воздух корабель „Боґатир", котрий коло Владивостока застряг на підводній скалї, бо не могли єго увільнити. Перед тим забрано пушки з корабля.

Константинополь 24 мая. Кемаля-пашу, сина помершого Османа-паші а зятя султана, арештовано в суботу разом з кількома достойниками палатовими з причини викритя тайної кореспонденциї і вислано на заточенє.

Петербург 24 мая. Скридлов прибув вчера до Владивостока. Межи Владивостоком а Ґензаном плаває, як припускають, японьска ескадра зложена з двох кружляків.

Токіо 24 мая. Бюро Райтера доносить: Мимо того, що брак всякої урядової вісти, доносять з добре поінформованого жерела, що Японцї заняли Кайпінґ (Кайчу) і відперли Росиян аж до Масиґіма в сторонї як Нючван.

Токіо 24 мая. Бюро Райтера доносить о борбі 20 мая коло Ванхатун, 7 миль на північ від Такушан, японьского войска з козаками забайкалскої бриґади. Козаки потерпівши значні страти, завернули назад до Сінян і Шолїшон. Японцї взяли в неволю одного офіцира і 4 вояків.

Софія, 24 мая. Болгарска аґенция телеґрафічна заперечує чутку ширену в прасі заграничній, мов би кн. Фердинанд виїхав для того за границю, щоби не мусїв приймати у себе Мунїр-пашу. Князь виїхав за границю для випочинку і відвідання матери та дїтий.

На подвірю показав нам наш проводир якесь високе дерево і сказав, що оно служило колись за палицю якомусь сьвятому. Ну, коли так, подумав я собі, то оно рішучо було тоді далеко менше.... Відтак показав він нам якийсь зелїзний орнамент, котрий Корея зложила Японії в податку, а зараз коло того що-сь иншого, що мене вельми здивувало. Провідник, бачите сказав, що Корея і Голяндия буля колись ленниками Японії. — Голяндия? — відозвав ся я здивований — то не може бути! — „А таки так було — сказав він на то — можете навіть самі о тім переконати ся, що я правду кажу, бо лиш подивіть ся, отсе єсть дань Голяндиї для японьскої держави". І він показав на муровану баню, під котрою висїв прекрасний, в правдивім староголяндскім стилю зроблений підсьвічник кованої роботи. Може бути, що в давних часах якісь голяндскі купцї, котрі виділи в тім свою користь, коли зроблять Голяндию ленною державою Японії, спровадили той підсьвічник власним коштом і без відомости правительства з Амстердаму і подарували єго Японцям.

Вражінє, яке на мене зробила тота сьвятиня, я не годен переповісти словами і длятого волю подати тут опис лїпшого від мене писателя Персіваля Лявеля, котрий так каже:

Десь далеко, дуже далеко піднимає ся в гору горда будівля, що своїм зверхним богатством перевисшає все, що я передтим видів красного і величавого, а о чім читатель, котрий не був в Японії, не може виробити собі ніякого понятя. Простісенько ведуть камінні сходи на терасу, котрої огорожа так само з каменя і украшена чудово красними орнаментами а на ній єсть зелїзна решітка. З тої тераси входить ся до будинку, а радше до цїлого ряду будівель, котрих краса очаровує око зрітеля, що в першій хвили не може нічого видїти. Нібн якусь основу творять дванайцять уставлених в чотири ряди стовпів з білого як сніг дерева, украшені почасти бронзом. Місце межи середними стовпами єсть зроблене в слідуючий спосіб: Середина єсть сполучена тканими матеріями а по боках і з переду єсть деревляна і бронзова огорожа, котра знов єсть з собою сполучена так, що она і з вні по обох боках входу творить кілька огорож; при вході стоять два величезні демони Ґоґ і Маґоґ і ніби стережуть входу. Вершки тих стовпів кінчать ся наголовками, лиш фризом украшеним хіньским львом. Замість верхної плити піднимають ся понад той фриз декорацийні верстви; кожде нова верства вистає трохи понад долїшну, а там високо в горі сполучають ся всї в один бальком, котрий тягне ся довкола другого поверха. Поруче сего балькона зроблене з одноцїлої орнаментової маси, котру завершують знову льви, але вже брунатні.

Другий поверх украшений так само різьбами; дванайцять стовпів творять і тут основу; місця межи стовпами виповнені різьбами з дерева, а причілок украшають ще всїлякі і ріжнобарвні орнаменти і фриз з львами. З артистичного становища годі таку дорогоцїнність описати подрібно. А тота сьвятиня то ніби справді якийсь ювель, що сьвітить ся тисячами проміня, а котрого краса творить одностайну цїлість. А відтак, коли промине перший подив і чоловіка возьме цікавість, іде ся аж до середної части і тут видить ся лиш одні двері. Аж тепер можна добачити, що то, що ми доси подивляли, то лиш коритар; коли єго перейти, видко другий будинок ще далеко величавіший, як перший, хоч взагалі, але не в подрібностп подібний до першого.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що неділї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвеник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894, 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Боревска**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покаране Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. в р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).